

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 495/2013-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho o sťažnosti V. Y., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Kubicová, Benkóczki, Baláž – advokáti, s. r. o., Záhradnícka 68, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Juraja Baláža, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 18/2013-639 z 12. februára 2013, za účasti Krajského súdu v Trnave, takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva V. Y. podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 18/2013-639 z 12. februára 2013 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 18/2013-639 z 12. februára 2013 z r u š u j e .

3. Krajský súd v Trnave je povinný uhradiť V. Y. trovy konania v sume 331,12 € (slovom tristotridsaťjeden eur a dvanásť centov) na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie Kubicová, Benkóczki, Baláž – advokáti, s. r. o., Záhradnícka 68, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2013 doručená sťažnosť V. Y. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Tos 18/2013-639 z 12. februára 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ je trestné stíhaný za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. f) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení zákona č. 10/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Trestný zákon (ďalej len „Trestný zákon“) formou účasti ako organizátor podľa § 10 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave podal na sťažovateľa obžalobu Okresnému súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“), ktorý vedie konanie pod sp. zn. 2 T 5/2013. Okresný súd nariadil na účely rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa neverejné zasadnutie na 5. február 2013. O termíne upovedomil obhajcu sťažovateľa e-mailom 28. januára 2013. Obhajca požiadal okresný súd o preloženie termínu o 3 hodiny v ten istý deň z dôvodu kolízie pojednávania. Okresný súd jeho požiadavke nevyhovел. Sťažovateľ podal 1. februára

2013 okresnému súdu návrh na odňatie veci a jej prikázanie Okresnému súdu Bratislava I z dôvodu zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu.

Po otvorení neverejného zasadnutia a oboznámení sa s dôvodom neprítomnosti obhajcu sťažovateľ požiadal o jeho odročenie, čomu okresný súd nevyhovel. Sťažovateľ následne vzniesol námietku zaujatosti proti predsedníčke senátu a prísediacim. Okresný súd napriek sťažovateľom podanému návrhu rozhodol o jeho ponechaní vo väzbe. Sťažovateľ namieta postup okresného súdu, keď senát prv rozhodol o jeho ponechaní vo väzbe a až následne rozhodol o námietke zaujatosti tak, že predsedníčka senátu a prísediaci nie sú vylúčení z vykonávania úkonov v jeho veci. Sťažovateľ podal proti uzneseniam sťažnosti bezprostredne po ich vyhlásení.

Dňa 6. februára 2013 podal obhajca sťažovateľa návrh na odňatie veci krajskému súdu a jej prikázanie Krajskému súdu v Žiline. Uznesenia okresného súdu o ponechaní vo väzbe a o nevyhlúčení z 5. februára 2013 boli obhajcovi sťažovateľa doručené 13. februára 2013. Obhajca podal 18. februára 2013, v posledný deň lehoty, sťažnosť proti uzneseniu o nevyhlúčení, čo v rovnaký deň oznámil krajskému súdu.

Krajský súd rozhodol uznesením č. k. 5 Tos 19/2013-635 z 12. februára 2013 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o nevyhlúčení a v ten istý deň rozhodol uznesením č. k. 5 Tos 18/2013-639 z 12. februára 2013 o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o ponechaní vo väzbe.

Sťažovateľ uvádza, že za závažné pochybenie primárne považuje postup okresného súdu, keď vykonal neverejné zasadnutie bez prítomnosti jeho obhajcu, čím porušil princíp rovnosti strán a kontradiktórnosti konania. Ďalej namieta, že okresný súd nebol oprávnený rozhodnúť o jeho ponechaní vo väzbe, a to z dôvodu podaného návrhu na odňatie a prikázanie veci pre namietanú zaujatosť všetkých sudcov okresného súdu. Podľa názoru sťažovateľa mal okresný súd odložiť rozhodnutie až do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o jeho návrhu. Okresný súd nebol oprávnený rozhodovať o ponechaní sťažovateľa vo väzbe aj z dôvodu podanej námietky zaujatosti. Podľa sťažovateľa mohol okresný súd vykonať len jeho výsluch, rozhodnúť

o námietke zaujatosti a vyčkať na rozhodnutie nadriadeného súdu o sťažnosti proti tomuto uzneseniu. Namietané pochybenia v postupe okresného súdu krajský súd neodstránil, čo má podľa sťažovateľa za následok nezákonnosť napadnutého uznesenia (o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o ponechaní vo väzbe).

Sťažovateľ ďalej namieta, že krajský súd nemohol rozhodovať v sťažnostnom konaní až do rozhodnutia najvyššieho súdu o návrhu na odňatie veci krajskému súdu a jej prikázanie Krajskému súdu v Žiline. Okrem toho s poukazom na § 32 ods. 4 Trestného poriadku tvrdí, že krajský súd mal rozhodnúť o sťažnosti proti uzneseniu o ponechaní vo väzbe až po rozhodnutí o sťažnosti proti uzneseniu o námietke zaujatosti. Vzhľadom na to, že obhajca nebol prítomný na konaní okresného súdu, krajský súd mal vyčkať, kým bude uznesenie o námietke zaujatosti doručené obhajcovi, a na uplynutie lehoty na podanie sťažnosti a až po jej doručení mohol rozhodnúť o tejto sťažnosti a až následne potom o sťažnosti proti uzneseniu o ponechaní vo väzbe. Obhajca podal sťažnosť 18. februára 2013, a preto krajský súd nemohol 12. februára 2013 rozhodnúť o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o nevyklúčení, a teda ani o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe.

Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o ponechaní vo väzbe napriek podanému návrhu na odňatie a prikázanie veci, pretože išlo o neodkladný úkon. Sťažovateľ s tým nesúhlasí a s poukazom na § 10 ods. 17 Trestného poriadku uvádza, že neodkladným úkonom sa rozumie len úkon vykonaný pred začatím trestného stíhania.

Sťažovateľ tiež namieta, že uznesenie krajského súdu je arbitrárne, nepreskúmateľné a nezákonné. Krajský súd v uznesení uviedol, že naďalej trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom sťažovateľ je vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Okrem konštatovania, že sťažovateľ je podozrivý zo spáchania mimoriadne závažnej trestnej činnosti, neuviedol krajský súd podľa sťažovateľa žiadne relevantné reálne existujúce a preukázateľné dôvody pre ďalšie trvanie jeho väzby a nezaoberal sa ani posúdením, či jeho väzba trvá nevyhnutnú dobu s ohľadom

na predchádzajúce kumulatívne väzby trvajúce spolu viac ako desať rokov. Sťažovateľ poukázal aj na uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 314/2012-26, podľa ktorého na skutkové okolnosti, ktoré mali byť dôvodom na uvalenie útekovej väzby v danom trestnom konaní, možno prihliadať len v počiatočnom štádiu konania, a preto tieto okolnosti už po uplynutí jedenástich mesiacov nemohli byť dostatočné pre ďalšie trvanie jeho väzby.

Krajský súd uviedol v odôvodnení uznesenia z 12. februára 2013, že sa zaoberal aj podnetom sťažovateľa, ktorý bol doručený 14. februára 2013, čo vyvoláva dojem antidatovania tohto rozhodnutia a podľa sťažovateľa vzbudzuje pochybnosti o zákonnosti postupu krajského súdu a jeho rozhodnutia, ktoré preto nemôže byť zákonným podkladom pre ďalšiu väzbu.

Sťažovateľ cituje viaceré rozhodnutia ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúce sa väzby a s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tošs 32/2007 namieta, že súčasťou výroku uznesenia krajského súdu z 12. februára 2013 nie je lehota trvania ďalšej väzby, čo považuje za ústavne neudržateľné.

Sťažovateľ namieta aj účelovosť jeho trestného stíhania za skutok, o ktorom bolo vedené vyšetrenie ešte v roku 1999 so záverom, že boli zistené okolnosti vylučujúce protiprávnosť, pretože „*k usmrteniu M. Ž. došlo konaním neznámej osoby, ktoré konanie napĺňa pojmové znaky nutnej obrany podľa § 13 Tr. zákona*“. Obvinenie sťažovateľa má byť založené na výpovediach svedkov, ktorí mali tieto skutočnosti oznámiť orgánom polície ešte v roku 2006, pričom orgány činné v trestnom konaní uviedli, že sa ich dozvedeli mesiac pred prepustením sťažovateľa z väzby. Sťažovateľ poukázal na časovú súvislosť medzi vznesením obvinenia a prepustením z väzby v inom konaní na základe uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 5/2012 z 22. februára 2012.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej rozhodol týmto nálezom:

„Krajský súd v Trnave v konaní vedenom pod spis. zn.: 5 Tos 18/2013-639 uznesením zo dňa 12. 02. 2013 porušil základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu

zaručenú v čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, právo na slobodu zaručené v čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na spravodlivý proces zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 12. 02. 2013, č. k.: 5 Tos 18/2013-639 sa v plnom rozsahu zrušuje a Krajskému súdu v Trnave sa prikazuje, aby V. Y. prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

Sťažovateľovi sa v súlade s čl. 127 ods. 3 Ústavy SR priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 50.000,- eur, ktoré je Krajský súd v Trnave povinný vyplatiť sťažovateľovi na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Krajský súd v Trnave je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 331,12 Eur (2 úkony právnej pomoci á 130,16 Eur + 2 x 7,81 Eur režijný paušál + 20 % DPH) na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 495/2013-30 z 15. augusta 2013 ju prijal na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu. Sťažnosť vo zvyšnej časti ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V nadväznosti na prijatie sťažnosti v uvedenej časti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu krajského súdu, aby sa vyjadril k prijatej sťažnosti, ako aj k tomu, či krajský súd trvá na konaní ústneho pojednávania.

Predsa krajského súdu sa k sťažnosti vyjadril prípisom č. Spr 522/13 z 11. októbra 2013, v ktorom uviedol:

«Vo vzťahu k rozhodnutiu tunajšieho súdu o sťažnosti obvineného proti uzneseniu o ponechaní tohto (obvineného) vo väzbe a o nevyhlúčení sudcov okresného súdu z 5. 2. 2013

som zistil, že sťažnosť voči príslušným rozhodnutiam okresného súdu podal obvinený v zákonnej lehote. O podaných sťažnostiach mohol tunajší krajský súd rozhodnúť dňa 12. 2. 2013 bez toho, aby vyčkal doručenie uznesenia obhajcovi a na prípadné písomné zdôvodnenie tejto sťažnosti. V prípade, že by tunajší odvolací súd musel čakať na zdôvodnenie sťažnosti podanej obhajcom zrejme by nemohol rozhodnúť v súlade s požiadavkami zakotvenými v ust. § 238 ods. 3 Tr. por. resp. § 76 ods. 3 Tr. por.

V súvislosti s namietanou skutočnosťou v podobe nepredloženia spisu na rozhodnutie o delegácii do obvodu iného krajského súdu resp. v podobe skoršieho rozhodovania o sťažnosti smerujúcej do pretrvávania väzobných dôvodov ako o sťažnosti smerujúcej čo do nevyhlúčenia sudcov okresného súdu zastávam stanovisko, že v prípade týchto úkonov je potrebné primárne pri posudzovaní dôvodov väzby postupovať urýchlene a prednostne, tak aby pokiaľ sa týka o väzbu v prípravnom konaní resp. po podaní obžaloby bolo možné právoplatne o tejto (väzbe) rozhodnúť do uplynutia lehoty, ktorá by bola väzbou v prípravnom konaní. O námietke zaujatosti pritom rozhodoval Najvyšší súd SR dňa 23. 2. 2012 s tým, že spis mu bol predložený dňa 22. 2. 2013.

K námietke smerujúcej k nesprávnej citácii ustanovenia viažuceho sa k ustáleným dôvodom väzby [správne malo byť uvedené v § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por., namiesto nesprávne uvedeného ust. § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.], mám za to, že sa zrejme týkalo o písársku chybu tunajším súdom nepostrehnutú, keďže z kontextu rozhodovania tunajšieho odvolacieho súdu je nepochybne zrejmé, že došlo k rozhodovaniu vo vzťahu k dôvodom väzby uvedeným ust. § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. Pokiaľ samotný obvinený namieta dĺžku trvania väzby v tomto kontexte poukazujem na nález ÚS SR pod č. k. III. ÚS 314/2012-26 zo dňa 3. 7. 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13. 8. 2012, kde tento (ústavný) súd konštatoval, že „útekový dôvod väzby“ je u obvineného ústavne udržateľný. Tento (útekový dôvod väzby) bol pritom konštatovaný aj v predchádzajúcich uzneseniach tunajšieho odvolacieho súdu.

Z procesného postupu zákonnej predsedníčky senátu som súčasne nezistil, že by pri jej rozhodovaní došlo k akémukoľvek antidatovaniu rozhodnutia. Pokiaľ táto v napadnutom uznesení uvádza, že sa mala zoznámiť pri rozhodovaní zo dňa 12. 2. 2013 so skutočnosťami doručenými krajskému súdu 14. 2. 2013, došlo k takémuto postupu zrejme omylom, keďže v príslušnom spisovom materiáli sa v tom období nahromadilo množstvo

písomných podaní obvineného, pričom predsedníčka senátu zrejme omylom odcitovala podanie, ktoré malo byť do spisu doručené neskôr ako bolo vydané samotné rozhodnutie.

Vzhľadom na vyššie konštatované skutočnosti navrhujem ústavnému súdu sťažnosti obvineného nevyhovieť a súčasne súhlasím, aby tento (ústavný súd) upustil od súdneho pojednávania o prijatej sťažnosti obvineným.»

Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k vyjadreniu krajského súdu poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 47/2013 z 5. júna 2013 a uviedol, že zotrváva na podanej sťažnosti.

Účastníci konania oznámili ústavnému súdu, že netrujú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, a preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

II.1 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa v súvislosti s posudzovaním dôvodov ďalšieho trvania jeho väzby

Obsahom označených ustanovení čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru týkajúcich sa práva na osobnú slobodu sú tak právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05), pričom prepustenie z väzby na slobodu môže byť v zákonom ustanovených prípadoch podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, IV. ÚS 181/07). Z už vyslovených právnych názorov ústavného súdu vyplýva, že z hľadiska rozsahu práv garantovaných prostredníctvom čl. 17 ústavy a práv vyplývajúcich z čl. 5 dohovoru nie sú medzi týmito právami zásadné rozdiely, keďže čl. 17 ústavy zahŕňa aj práva vyplývajúce z čl. 5 dohovoru (pozri napr. III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, IV. ÚS 181/07). Ústavný súd preto v predmetnej veci posudzoval možnosť prípadného porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu spoločne, pričom zohľadňoval judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (mutatis mutandis II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00). Ústavný súd preto v prípade namietaného porušenia čl. 17 ústavy môže a musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho,

aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v súvislosti s rozhodnutím o jeho ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby. Prokurátor Krajskej prokuratúry v T. podal 21. januára 2013 obžalobu na sťažovateľa pre trestný čin vraždy spáchaný formou účasti ako organizátor podľa § 10 ods. 1 písm. a) a § 219 ods. 1 a 2 písm. f) Trestného zákona za skutok usmrtenia M. Ž.

Sťažovateľ bol vzatý do väzby v tomto konaní uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 12/2012 z 24. februára 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 10/2012 z 13. marca 2012 s tým, že lehota väzby začala plynúť 22. februára 2012 o 15.40 h, od času, kedy bol sťažovateľ zadržaný bezprostredne po prepustení z väzby v inej trestnej veci na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 5/2012 z 22. februára 2012. Obvinenie za trestný čin vraždy poškodeného M. Ž. bolo sťažovateľovi vznesené uznesením z 21. februára 2012.

Sťažovateľ bol vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ktorý krajský súd odôvodnil tým, že sťažovateľ „je dôvodne podozrivý zo spáchania trestného činu vraždy ako organizátor podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Tr. zák., pri ktorom v prípade uznania viny hrozí uloženie trestu odňatia slobody najmenej 12 rokov. Ide teda o hrozbu vysokým trestom a naviac v osobe obvineného ide o cudzieho štátneho príslušníka, ktorý by mohol ujsť, a tak sa vyhýbať trestnému stíhaniu.“

Sťažovateľ napadol rozhodnutie o vzatí do väzby sťažnosťou na ústavnom súde, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 314/2012 z 3. júla 2012 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd v odôvodnení uznesenia konštatoval, že „na skutkové okolnosti, ktoré podľa názoru krajského súdu mali byť dôvodom na uvalenie útekovej väzby, možno prihliadať len v začiatočnom štádiu trestného konania“ a „napadnuté uznesenie krajského súdu sa javí ešte ako ústavne udržateľné, ale uplynutím krátkej doby sa bude tento väzobný dôvod podložený len obavou z úteku pred hrozbu vysokého trestu a odkazom na to, že sťažovateľ je cudzím štátnym príslušníkom, zoslabovať“.

Dňa 25. júla 2012 sťažovateľ podal okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby, ktorú okresný súd zamietol uznesením sp. zn. Tp 59/2012 zo 17. augusta 2012. Krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa uznesením sp. zn. 5 Tpo 36/2012 z 11. septembra 2012.

Sťažovateľ podal aj proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu sťažnosť ústavnému súdu, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. I. ÚS 47/2013 z 5. júna 2013 tak, že uznesením krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho právo podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru a v nadväznosti na to zrušil uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ústavný súd v tomto náleze poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ sa nachádza vo väzbe vo viacerých súbežne či následne vedených konaniach už viac ako desať rokov, a aj v kontexte týchto osobitých okolností dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu nie je presvedčivo odôvodnené, keď krajský súd videl dôvod pre ďalšiu väzbu sťažovateľa v kombinácii faktov, že (i) sťažovateľ sa nezdržiaval v mieste svojho pobytu, (ii) je cudzincom, (iii) mu hrozí vysoký trest a že (iv) vec je v štádiu prípravného konania, s možnou potrebou vykonať procesné úkony za účasti sťažovateľa. Ústavný súd poukázal aj na tú skutočnosť, že medzi uznesením krajského súdu z 13. marca 2012, ktoré bolo preskúmané v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 314/2012, a uznesením krajského súdu z 11. septembra 2012, ktoré bolo predmetom konania vedeného pod sp. zn. I. ÚS 47/2013, uplynula doba pol roka, pričom skutkové okolnosti odôvodňujúce väzobný dôvod, na ktoré

poukázal krajský súd, sa nezmenili, resp. nepristúpil žiadny relevantný dôvod na podporu ďalšieho trvania väzby sťažovateľa.

Uznesenie krajského súdu, v súvislosti s ktorým sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v tomto konaní, bolo vydané 12. februára 2013 (t. j. 5 mesiacov od ústavným súdom neskôr zrušeného uznesenia krajského súdu z 11. septembra 2012) a krajský súd ním zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby. V danom čase sa trestná vec sťažovateľa nachádzala v štádiu konania pred súdom a väzba sťažovateľa v tomto konaní trvala 11 mesiacov a 21 dní na základe jej predĺženia do 22. februára 2013 uznesením okresného súdu z 23. augusta 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 42/2012 z 30. augusta 2012. Aj ostatne označené rozhodnutie krajského súdu sťažovateľ napadol sťažnosťou, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 352/2013 z 28. augusta 2013 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Krajský súd v aktuálne napadnutom uznesení sp. zn. 5 Tos 18/2013 z 12. februára 2013 dospel k záveru, že dôvody pre ďalšiu väzbu sťažovateľa stále trvajú, čo odôvodnil takto:

„Po preskúmaní spisového materiálu dospel aj krajský súd k záveru, že od posledne citovaného rozhodnutia krajského súdu sa vo veci nevyskytli žiadne dôkazy a okolnosti, ktoré by mali vplyv na záver, že u obvineného trvá dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. aj v danom štádiu konania, teda po podaní obžaloby. Predovšetkým treba zvýrazniť, že obvinený je stíhaný ako dôvodne podozrivý zo spáchania mimoriadne závažnej trestnej činnosti. Dôvodnosť tohto podozrenia vo veci doposiaľ zabezpečenými dôkazmi nebola oslovená. Z uvedeného je zrejmé, že skutkové okolnosti vo vzťahu k existencii väzobného dôvodu u obvineného sa nezmenili, tak ako to vyplýva aj z vyššie citovaných rozhodnutí tak okresného aj krajského súdu. Záverom treba uviesť, že rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím v merite veci, teda rozhodnutím o vine a treste, a otázka viny a trestu bude predmetom dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Krajský súd rozhodol v predmetnej veci o sťažnosti obvineného aj napriek tomu, že obvinený vzniesol námietku zaujatosti všetkých sudcov Krajského súdu Trnava a rovnako

žiadal vec odňať Krajskému súdu v Trnave a prikázať ju na rozhodnutie Krajskému súdu v Žiline, keďže išlo o neodkladný úkon.

Okresný súd rozhodol v zmysle § 238 ods. 3 Tr. por. v zákonom stanovenej lehote a vec so sťažnosťou bola krajskému súdu rovnako predložená v lehote uvedenej v § 76 ods. 3 Tr. por.

Keďže krajský súd nezistil dôvod pre zmenu prvostupňového uznesenia v žiadnom smere, sťažnosť obvineného V. Y. zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por.“

Podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest.

Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ústavy stabilne uvádza, že ústavné záruky osobnej slobody jednotlivca sa v prípade väzby len odkazom na zákonnú úpravu nevyčerpávajú. V materiálnom zmysle slova ústava vyžaduje, aby rozhodnutie súdu o väzbe zodpovedalo jednak významu zaručenej osobnej slobody a jednak „dôvodom a času ustanovenému zákonom“. Z čl. 17 ods. 5 ústavy je evidentné, že „rozhodnutie“, „dôvody“ a „čas, na ktorý možno vziať do väzby“, tvoria jeden celok. Vzhľadom na to, že „osobná sloboda“ je ústavne garantovaným princípom a „pozbavenie slobody – väzba“ je výnimkou z neho, musí úvaha súdu o existencii zákonom ustanovených dôvodov a času väzby v konkrétnom prípade zodpovedať vždy tomuto vzťahu medzi princípom a výnimkou. Výnimočnosti tohto prostriedku musí zodpovedať aj jeho čas použitia tak, aby väzba nepresiahla v konkrétnom prípade s ohľadom na jeho okolnosti nevyhnutnú dobu. Trvanie väzby možno totiž v konkrétnom prípade ospravedlniť, len ak existujú jasné náznaky skutočného verejného záujmu, ktoré napriek prezumpcii neviny prevažujú nad právom obvineného na osobnú slobodu (I. ÚS 165/02).

Ústavný súd konštantne poukazuje na judikatúru ESĽP, podľa ktorej pojem „zákonosti“ väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru má ten istý význam ako v odseku 1 tohto článku. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, všeobecné zásady v ňom obsiahnuté a účel obmedzení, ktoré pripúšťa čl. 5 ods. 1 dohovoru. V zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru je osoba vo väzbe oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú podstatné pre „zákonosť“ tejto väzby v zmysle dohovoru (napr. rozsudok vo veci Brogan and Others v. Anglicko z 29. 11. 1988, séria A, č. 154-B, bod 65; a už citovaný rozsudok vo veci Jecius v. Litva, bod 100).

Požiadavka preskúmania hmotných podmienok („substantive requirement“) znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a rozhodnúť s poukazom na kritériá právne, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (napr. rozsudok vo veci Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. 12. 1979, séria A, č. 34, bod 31). Táto povinnosť zahŕňa aj preskúmanie odôvodnenosti podozrenia zo spáchania trestného činu, na základe ktorého došlo k zadržaniu, a preskúmanie, či zadržanie a následná väzba sledujú legitímny účel (Ilijkov v. Bulharsko, rozsudok z 26. 7. 2001, bod 94). Odôvodnenosť podozrenia predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré objektívnemu pozorovateľovi umožnia urobiť záver, že daná osoba mohla spáchať trestný čin (Michalko v. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2010, body 112 a 113). Konanie musí vykazovať znaky, ktoré v danom čase podľa platného vnútroštátneho práva napĺňa skutkovú podstatu trestného činu (rozhodnutie Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997), a musí byť jasné, o aký konkrétny trestný čin ide (rozhodnutie vo veci Berktaý c. Turecko z 1. 3. 2001).

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa účelového vznesenia obvinenia v čase, keď bol prepustený z väzby v inom konaní, sa ústavný súd už vyjadril v uznesení sp. zn. III. ÚS 314/2012 z 3. júla 2012, ktorým odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd sa stotožnil so závermi v tomto uznesení a nepovažuje za potrebné sa k tejto veci už vyjadrovať. Ústavný súd sa v tomto konaní zamerail na posúdenie, či sa krajský súd pri rozhodovaní o sťažnosti zaoberal námietkou sťažovateľa o neodôvodnenosti jeho obvinenia.

Krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že dôkazy zabezpečené v trestnom konaní k času jeho rozhodovania nespochybnili dôvodnosť podozrenia, že sťažovateľ sa dopustil skutku kvalifikovaného ako obzvlášť závažný trestný čin, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba a je vedené konanie pod sp. zn. 2 T 5/2013. Ústavný súd preto považuje základnú materiálnu podmienku väzobného trestného stíhania sťažovateľa, a to dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, za ktorý mu bolo vznesené obvinenie, za splnenú.

Z legálnej definície dôvodu tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vyplýva, že hrozba vysokého trestu a absencia väzby obvineného na určité miesto (nemá stále bydlisko) sú okolnosťami, ktoré legitímne odôvodňuje obavu, že obvinený môže ujsť v snahe vyhnúť sa trestnému stíhaniu alebo trestu.

Obdobne tak ESLP považuje závažnosť obvinenia a s tým súvisiacu hrozbu vysokého trestu za relevantný faktor pri posudzovaní nebezpečenstva úteku alebo pokračovania v trestnej činnosti. Súčasne však zdôrazňuje, že závažnosť obvinenia sama osebe nemôže ospravedlňovať dlhú dobu väzby (Ilijkov v. Bulharsko, rozsudok z 26. 7. 2011, body 80 a 81).

Krajský súd odôvodnil existenciu dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v napadnutom uznesení odkazom na predchádzajúce uznesenie krajského súdu o väzbe sťažovateľa z 22. januára 2013 v tejto trestnej veci a konštatovaním, že od tohto rozhodnutia sa nevyskytli vo veci žiadne dôkazy alebo okolnosti, ktoré by mali vplyv na záver, že u sťažovateľa trvá dôvod väzby aj v danom štádiu konania. Z uznesenia súdu prvého stupňa, ktoré bolo preskúmané v napadnutom sťažnostnom konaní, a z uznesenia, na ktoré odkázal krajský súd, vyplýva, že krajský súd odôvodnil ďalšie trvanie väzby sťažovateľa závažnosťou trestného činu, pre ktorý bola podaná obžaloba a s tým súvisiacou hrozbou vysokého trestu (trestná sadzba 12 až 15 rokov odňatia slobody) v kombinácii so skutočnosťou, že sťažovateľ je cudzinec, ktorý nemá väzby v Slovenskej republike. Podľa názoru krajského súdu tieto okolnosti odôvodňovali nevyhnutnosť väzby sťažovateľa pre dosiahnutie účelu trestného konania ako legitímneho verejného záujmu, ktorý prevážil nad právom sťažovateľa na osobnú slobodu.

Uznesenie krajského súdu neobsahuje ďalšie okolnosti týkajúce sa osoby sťažovateľa alebo trestnej veci, ktoré by boli relevantné pri posúdení dôvodu ďalšieho trvania jeho väzby. Úlohou ústavného súdu nie je zisťovať, či takéto ďalšie okolnosti existujú/existovali v čase rozhodovania krajského súdu, pretože ústavný súd nemôže dopĺňať rozhodnutie krajského súdu, ktorý v tomto prípade disponoval právomocou rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa proti ďalšiemu trvaniu jeho väzby. Ústavný súd môže vychádzať len z obsahu napadnutého uznesenia.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd neskúmal, či s prihliadnutím na predchádzajúce kumulatívne väzby trvajúce spolu viac ako 10 rokov, možno jeho väzbu odôvodnenú obavou z úteku pred hrozbou vysokého trestu a poukazom na cudziu štátnu príslušnosť považovať za nevyhnutnú. Sťažovateľ kladie dôraz na celkovú dobu, ktorú dosiaľ strávil vo väzbe. Krajský súd nepovažoval tento argument sťažovateľa za relevantný pri skúmaní dôvodov trvania jeho väzby v danom trestnom konaní.

Sťažovateľ bol prvýkrát vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. Tp 36/02 z 27. júna 2002 s tým, že väzba začala plynúť 25. júna 2002 o 13.45 h. Do väzby bol vzatý v konaní vedenom pre podozrenie z trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a § 250 ods. 1, 4 písm. a) a 5 Trestného zákona. V ďalšom období bol sťažovateľ postupne obvinený z viacerých rôznych trestných činov a v týchto konaniach bol buď súčasne alebo následne vzatý do väzby. Dôvody väzby boli osobitne skúmané v každom konaní.

Podľa názoru ústavného súdu bez ďalšieho nemožno tvrdiť, že celková doba, ktorú sťažovateľ dosiaľ strávil vo väzbe, sama osebe relativizuje existenciu dôvodu ďalšieho trvania jeho väzby. Dôvody väzby je potrebné skúmať vo vzťahu ku každému konaniu samostatne. Je tiež potrebné podotknúť, že sťažovateľ vo svojej argumentácii o dosiaľ vykonanej väzbe nezohľadňuje dobu pripadajúcu na právoplatne uložený a vykonaný trest odňatia slobody.

Na druhej strane nemožno špecifickú okolnosť dlhého obdobia väzby v rôznych konaniach opomínať ako irelevantnú a je potrebné ju zohľadniť v kontexte stavu a výsledku trestných konaní na dosiahnutie, ktorých účelu boli väzby sťažovateľa nariadené. Ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol dosiaľ právoplatne odsúdený jedenkrát – rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3 T 72/2009 z 12. apríla 2009 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 To 74/2010 z 13. júla 2010 za trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 3 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov. Sťažovateľ trest vykonal 13. júla 2010. V ďalšom právoplatne skončenom súdnom konaní bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a § 219 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4 T 106/09 z 21. júla 2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave z 18. apríla 2013. V tomto kontexte sa ďalšia väzba sťažovateľa (bez prístúpenia iných okolností) legitimizovaná napadnutým rozhodnutím krajského súdu nejaví ako nevyhnutný prostriedok na dosiahnutie účelu trestného konania.

Sumarizujúc všetky uvedené okolnosti, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo vydané päť mesiacov po tom, ako krajský súd rozhodol v tom istom trestnom konaní o väzbe sťažovateľa uznesením z 11. septembra 2012, ktoré ústavný súd zrušil nálezom sp. zn. I. ÚS 47/2013 v nadväznosti na rozhodnutie, že ďalšia väzba sťažovateľa na základe dôvodov uvedených v predmetnom uznesení nie je v súlade so základným právom sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právom podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru. Krajský súd neuviedol v napadnutom uznesení ďalšie, t. j. iné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali trvanie dôvodu útekovej väzby, resp. by odôvodňovali existenciu iného väzobného dôvodu.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že uznesením krajského súdu č. k. 5 Tos 18/2013-639 z 12. februára 2013 v súvislosti s posudzovaním dôvodov ďalšieho trvania väzby sťažovateľa bolo porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

II.2 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom krajského súdu pri rozhodovaní o ďalšom trvaní jeho väzby

Sťažovateľ odôvodňuje namietané porušenie svojich práv v tejto časti sťažnosti tým, že

1. krajský súd zamietnutím sťažnosti proti rozhodnutiu o ponechaní vo väzbe neodstránil vady v postupe okresného súdu spočívajúce v tom, že okresný súd rozhodol, hoci nebol prítomný obhajca sťažovateľa a nebolo rozhodnuté o návrhu sťažovateľa na delegáciu konania, ktorý podal 4. februára 2013, ani o námietke zaujatosti, ktorú vzniesol na neverejnom zasadnutí 5. februára 2013,

2. krajský súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o ponechaní vo väzbe napriek tomu, že nebolo rozhodnuté o návrhu na delegáciu konania Krajskému súdu v Žiline, ktorý sťažovateľ podal 7. februára 2013,

3. krajský súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o nevyhlásení skôr, ako bolo toto uznesenie doručené jeho obhajcovi.

Sťažovateľom označený čl. 17 ústavy odkazuje na viacerých miestach na zákon, z čoho vyplýva, že pri posudzovaní jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom verejnej moci, pričom v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci môže závažné porušenie zákonnosti nadobudnúť ústavnoprávny rozmer, t. j. spôsobiť aj porušenie ústavnosti (m. m. III. ÚS 48/00). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je preto vo svojej podstate neodmysliteľnou súčasťou ústavou zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

Z judikatúry ESLP vyplýva, že konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí mať charakter súdneho konania, ktoré okrem inštitucionálnych záruk nezávislosti a nestrannosti orgánu rozhodujúceho vo veci musí poskytovať garancie procesnej povahy primerané povahe pozbavenia osobnej slobody dotknutej osoby v konkrétnom prípade (napr. rozsudok vo veci Assenov a iní c. Bulharsko z 28. 10. 1998, rozsudok vo veci Wloch c. Poľsko z 19. 10. 2000).

O zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru rozhoduje súd, t. j. musí ísť o orgán nezávislý od výkonnej moci a od strán, ako i nestranný. Procesné záruky uvedené v čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno bez ďalšieho uplatniť aj v prípade čl. 5 ods. 4 dohovoru. Určité základné procesné záruky sa musia poskytovať aj v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Tieto záruky nemusia byť nutne rovnaké, ako sú tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 ods. 1 dohovoru v prípade rozhodovania vo veci samej (De Wilde v. Belgicko, Winterwerp v. Holandsko).

Právo obvineného na zákonného sudcu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru treba považovať nepochybne aj za súčasť konania o väzbe. Treba ho teda považovať za súčasť procesných práv obvineného aj podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, resp. čl. 17 ústavy (IV. ÚS 588/2012).

Podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený.

Podľa § 23 ods. 3 Trestného poriadku návrh strany na odňatie a prikázanie veci nebráni vykonaniu nariadeného úkonu trestného konania, ak podľa súdu návrh neobsahuje dôležitý dôvod podľa odseku 1. O návrhu strany, ktorý je založený na tých istých dôvodoch, pre ktorý už bolo rozhodnuté, sa nekoná.

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“)..., u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 31 ods. 3 Trestného poriadku o vylúčení z dôvodov uvedených v § 31 na základe námietky vznesenej niektorou zo strán v iných prípadoch ako podľa odseku 2 rozhoduje orgán, ktorého sa tieto dôvody týkajú. O tom, či je vylúčený sudca alebo prísediaci, ktorý rozhoduje v senáte, rozhodne tento senát.

Podľa § 31 ods. 4 Trestného poriadku proti rozhodnutiu podľa odsekov 2 a 3 je prípustná sťažnosť, po jej podaní sa vykoná len nariadený úkon trestného konania s výnimkou rozhodovania vo veci samej a úkon, ktorého nevykonanie by mohlo ohroziť účel trestného konania. Ak je výsledkom tohto úkonu uznesenie a proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť, má sa za to, že strana podala sťažnosť popri sťažnosti proti rozhodnutiu podľa odseku 2 alebo 3; vziať späť možno len obe sťažnosti spoločne. O sťažnosti proti uzneseniu, ktoré je výsledkom úkonu, sa rozhodne až po rozhodnutí o sťažnosti proti rozhodnutiu podľa odseku 2 alebo 3.

Podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku súd alebo sudca pre prípravné konanie rozhodne o väzbe alebo o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní tak, aby v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu mohol byť spis predložený nadriadenému súdu najneskôr päť pracovných dní pred uplynutím lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo pred uplynutím lehoty väzby v prípravnom konaní; nadriadený súd rozhodne do uplynutia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo lehoty, ktorá sa má predĺžiť, inak predseda senátu nadriadeného súdu prepustí obvineného z väzby na slobodu písomným príkazom, ktorý musí byť primerane odôvodnený. Predĺžiť lehotu väzby možno len vtedy, ak návrh podľa odseku 2 tohto ustanovenia bol podaný včas a ak nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. Predĺženie lehoty väzby môže trvať až sedem mesiacov, lehota väzby v prípravnom konaní však nesmie presiahnuť dĺžku podľa odseku 7 tohto ustanovenia. Pri späťvzatí návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby sa postupuje primerane podľa § 72 ods. 3.

Podľa § 83 ods. 2 Trestného poriadku proti uzneseniu o nevzatí do väzby alebo uzneseniu o prepustení zatknutého obvineného na slobodu môže prokurátor podať sťažnosť len ihneď po vyhlásení uznesenia; to platí aj pre podanie sťažnosti obvineným, obhajcom mladistvého obvineného alebo prokurátorom proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd alebo sudca pre prípravné konanie rozhodoval podľa § 76 ods. 3 alebo ods. 4, § 186 ods. 2 sa v tomto prípade nepoužije.

Podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene a ak to okolnosti prípadu umožňujú, tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1, § 241, § 244 alebo § 331 ods. 1, najneskôr však tak, aby postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní.

II.2.1 Predmetom namietaného konania krajského súdu bolo rozhodovanie o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku. Krajský súd bol povinný v tomto konaní rozhodnúť do 22. februára 2013, keď vtedy mala sťažovateľovi uplynúť lehota trvania jeho väzby v prípravnom konaní (pozri uznesenie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 63/2012 z 23. augusta 2012, právoplatné 30. augusta 2012).

Sťažovateľ podal v tomto konaní viacero procesných návrhov, ktoré podľa neho boli prekážkou rozhodovania okresného súdu a krajského súdu. Krajský súd nepovažoval postup okresného súdu pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby za nesúladný so zákonom, a preto nemal dôvod na námietky sťažovateľa reagovať a výslovne sa vyjadriť k procesným návrhom sťažovateľa napriek tomu, že nebol prítomný obhajca (návrhu na delegáciu a námietke zaujatosti predsedníčky a prísediacich senátu okresného súdu).

Okresný súd upovedomil obhajcu sťažovateľa o termíne neverejného zasadnutia určeného na 5. február 2013 o 8.00 h dňa 30. januára 2013. Obhajca sťažovateľa požiadal 30. januára 2013 o presun termínu na neskorší čas v určený deň z dôvodu kolízie so skôr určeným termínom pojednávania v obchodnoprávnej veci na inom okresnom súde. Predsedníčka okresného súdu mu oznámila, že žiadosti nemôže vyhovieť, pretože v rovnaký deň má na neskorší čas nariadené pojednávanie v inej väzobnej veci. Obhajca sťažovateľa sa na neverejnom zasadnutí nezúčastnil.

Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku bol okresný súd povinný upovedomiť obhajcu sťažovateľa o mieste a čase výsluchu vhodným spôsobom za predpokladu, že bol

dosiahnuteľný. V danom prípade ide o väzobnú vec, ktorá si vyžadovala prednosť, bezodkladnosť a urýchlenosť pri rozhodovaní (§ 2 ods. 6 a § 238 ods. 3 Trestného poriadku a čl. 5 ods. 4 dohovoru). Na strane okresného súdu pritom existovala relevantná prekážka, ktorá bránila preloženiu neverejného zasadnutia na neskorší čas v určenom termíne. Ústavný súd preto nepovažuje postup krajského súdu za svojvoľný, keď sa stotožnil s procesným postupom okresného súdu tým, že sťažnosť sťažovateľa namietajúcu aj neprítomnosť obhajcu zamietol. Takýto postup je v súlade aj s doterajšou judikatúrou ústavného súdu, podľa ktorej nemožno úspešne namietať porušenie určitého ústavou alebo medzinárodnou zmluvou garantovaného práva alebo slobody takým postupom dotknutého všeobecného súdu, ktorý by mohol mať za následok porušenie iného, ústavou, resp. medzinárodnou zmluvou garantovaného práva alebo slobody (IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd poukazuje aj na § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je advokát povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. V posudzovanej veci bol obhajca sťažovateľa upovedomený o termíne neverejného zasadnutia v dostatočnom časovom predstihu, ktorý mu umožňoval prípadne zabezpečiť zastúpenie klienta na neverejnom zasadnutí substitútom. Túto možnosť nevyužil.

Vo vzťahu k procesným návrhom sťažovateľa ústavný súd poukazuje na príslušné ustanovenia Trestného poriadku, podľa ktorých podanie námietky zaujatosti a návrhu na delegáciu nie je prekážkou vykonania nariadeného úkonu trestného konania, resp. pri námietke zaujatosti aj vykonania úkonu, ktorého nevykonanie by mohlo ohroziť účel trestného konania (§ 23 ods. 3 a § 32 ods. 4 Trestného poriadku). Sťažovateľ podal návrhy po nariadení úkonu neverejného zasadnutia, na ktorom okresný súd vykonal jeho výsluch. Obidva návrhy sťažovateľa boli posúdené príslušnými súdmi ako nedôvodné. Okresný súd rozhodol o nevyhlúčení predsedníčky senátu a prísediacich uznesením z 5. februára 2013 a krajský súd zamietol sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu uznesením sp. zn. 5 Tos 19/2013 z 12. februára 2013. Najvyšší súd rozhodol o návrhu sťažovateľa podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku uznesením sp. zn. 1 Ndt 4/2013

z 27. februára 2013 tak, že vec sa okresnému súdu neodníma. Ústavný súd preto nepovažuje námietku sťažovateľa týkajúcu nezákonného postupu krajského súdu v nadväznosti na porušenie zákona postupom okresného súdu za relevantnú.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že nie je jeho úlohou vyjadrovať sa k procesnému postupu namietaného súdu, pokiaľ tento postup nemal za následok porušenie základných práv sťažovateľa. Ústavný súd preto nepovažuje za potrebné reagovať na námietku sťažovateľa týkajúcu sa poradia, v ktorom okresný súd rozhodol, keď najskôr rozhodol o väzbe a následne o námietke zaujatosti, ktorej nevyhovel, pretože ju nepovažoval za dôvodnú.

II.2.2 Vo vzťahu k postupu krajského súdu sťažovateľ tiež namieta, že krajský súd nemohol rozhodnúť skôr, ako najvyšší súd rozhodol o jeho návrhu na delegáciu veci Krajskému súdu v Žiline, ktorý podal pred nariadením neverejného zasadnutia na rozhodnutie o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe. Najvyšší súd rozhodol o tomto návrhu uznesením sp. zn. 1 Ndt 5/2013 z 27. februára 2013 tak, že mu nevyhovel a vec krajskému súdu neodňal.

Odňatie veci príslušnému súdu a jej prikázanie inému súdu z dôležitých dôvodov je výnimkou z ústavného princípu, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Dôležité dôvody v zmysle citovaného ustanovenia § 23 Trestného poriadku môžu byť dôvody, ktoré zabezpečujú nestranné a zákonné prerokovanie veci, náležité zistenie skutkového stavu potrebného na rozhodnutie, ako aj uplatnenie všetkých do úvahy prichádzajúcich základných zásad trestného konania. Pri dodržaní týchto zásad môže ísť aj o dôvody procesnej ekonómie v konkrétnej veci (napr. rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 101/2000).

Vzhľadom na uvedené je tak delegácia procesno-právnym inštitútom, ktorý musí mať iba výnimočnú povahu, a preto dôležité dôvody na delegáciu musia byť zreteľné, zrejme a nepochybné a ich existencia musí byť jednoznačne preukázaná (II. ÚS 448/2010).

Sťažovateľ odôvodnil svoj návrh podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku námietkou zaujatosti všetkých sudcov krajského súdu z dôvodu ich predpokladaného osobného vzťahu k jednému zo svedkov, ktorý bol *«osobne prítomný na mieste činu v čase usmrtenia osoby poškodeného Ž., ktorý mal byť zároveň aj Ž. obchodným partnerom a spoločníkom podniku „D.“, ktorý bol nútený po prestrelke zavrieť, čím mohol prísť o značnú časť príjmov, pričom p. L. P. pôsobil v trnavskom kraji ako súdny exekútor a určite mal osobné kontakty so sudcami nielen Okresného súdu v Trnave ale aj Krajského súdu v Trnave.»*. Iné dôvody sťažovateľ neuviedol ani vo svojom vlastnoručne písanom podaní.

Podľa stabilizovanej súdnej praxe je dôvodom na odňatie veci príslušnému súdu a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa aj vylúčenie všetkých sudcov príslušného súdu. Najvyšší súd taký dôvod vo veci sťažovateľa nezistil.

Sťažovateľ nevzniesol konkrétnu námietku zaujatosti predsedu alebo členov senátu krajského súdu rozhodujúceho v jeho veci, o ktorej by mal krajský súd rozhodnúť predtým, ako rozhodol o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe. Práve námietka zaujatosti je účinným procesným prostriedkom, ktorý sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu svojho práva na nestranného sudcu, pokiaľ mal pochybnosti o nezaujatosti v jeho veci konajúceho senátu.

Podľa názoru ústavného súdu z týchto konkrétnych okolností vyplýva, že základné právo sťažovateľa na nestranného sudcu nemohlo byť namietaným postupom krajského súdu v časovo limitovanom väzobnom konaní dotknuté.

II.2.3 Sťažovateľ napokon namieta, že krajský súd porušil jeho práva aj postupom predchádzajúcim rozhodnutiu o väzbe v súvislosti s rozhodovaním o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o nevyhlásení z 5. februára 2013, a to z toho dôvodu že rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o nevyhlásení skôr, ako bolo uznesenie okresného súdu doručené jeho obhajcovi.

Proti uzneseniu o väzbe, o ktorej súd rozhoduje podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku po podaní obžaloby, možno podať sťažnosť len ihneď po vyhlásení uznesenia

(§ 83 ods. 2 Trestného poriadku). Sťažovateľ podal sťažnosť proti uzneseniu o ponechaní vo väzbe aj proti následne vyhlásenému uzneseniu o nevyhlásení bezprostredne po ich vyhlásení. Do termínu rozhodovania o sťažnostiach (12. februára 2013) sťažovateľ ani sám, ani prostredníctvom svojho obhajcu nedoplnil dôvody svojich sťažností. Obhajca sťažovateľa pritom vedel, ako rozhodol okresný súd, o čom svedčí obsah jeho podania zo 6. februára 2013 označeného ako „*Návrh na odňatie veci podľa § 23 Tr. poriadku*“, v ktorom poukázal na to, že mu nebolo doručené uznesenie, ktorým okresný súd rozhodol, že namietaní členovia senátu okresného súdu nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania vo veci sťažovateľa, hoci podľa § 179 ods. 3 Trestného poriadku je povinnosťou súdu mu toto uznesenie doručiť.

Podľa § 179 ods. 3 Trestného poriadku ak sa však oznamuje obvinenému, ktorý je pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ktorého spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, uznesenie, proti ktorému môže podať sťažnosť, treba ho oznámiť obvinenému, jeho obhajcovi a zákonnému zástupcovi. Ak je obvinený vo väzbe, vo výkone trestu odňatia slobody alebo na pozorovaní v zdravotníckom ústave, treba uznesenie, proti ktorému je prípustná sťažnosť, oznámiť obvinenému a jeho obhajcovi aj vtedy, ak obvinený nemá obmedzenú spôsobilosť na právne úkony.

Podľa § 187 ods. 1 Trestného poriadku sťažnosť sa podáva orgánu, proti ktorého uzneseniu smeruje, a to do troch dní od oznámenia uznesenia, s výnimkou sťažnosti proti uzneseniam podľa § 83 ods. 2 Trestného poriadku; ak sa koná podľa § 204 ods. 1 Trestného poriadku, sťažnosť sa podáva do skončenia skráteného vyšetrovania. Ak sa uznesenie oznamuje tak obvinenému, ako aj jeho zákonnému zástupcovi alebo obhajcovi, plynie lehota od toho oznámenia, ktoré bolo vykonané najneskoršie.

Obhajcovi sťažovateľa bolo uznesenie okresného súdu o námietke zaujatosti z 5. februára 2013 doručené 13. februára 2013. Krajský súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa už 12. februára 2013, teda skôr ako sťažovateľ mohol eventuálne doplniť odôvodnenie svojej sťažnosti prostredníctvom obhajcu po tom, ako mu bolo doručené uznesenie okresného súdu.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 5 Tos 19/2013-635 z 12. februára 2013 vyplýva, že krajský súd považoval za odôvodnenie sťažnosti námietky, ktoré boli obsahom návrhu sťažovateľa na odňatie veci a jej prikázanie Okresnému súdu Bratislava I. Inú argumentáciu odôvodňujúcu námietku zaujatosti senátu okresného súdu konajúceho v jeho veci sťažovateľ nepredniesol ani v písomnom doplnení dôvodov sťažnosti, ktoré podal prostredníctvom obhajcu a ktoré bolo doručené krajskému súdu 21. februára 2013. Obsah argumentácie sťažovateľa a jeho obhajcu spochybňujúcej nestrannosť senátu rozhodujúceho o trvaní jeho väzby po podaní obžaloby predloženej v konaní pred okresným súdom a v konaní o sťažnosti pred krajským súdom bol v podstate rovnaký, založený na všeobecnom tvrdení sťažovateľa o predpokladanom osobnom vzťahu sudcov okresného súdu k jednému zo svedkov v konaní.

Z uvedeného vyplýva, že aj keď krajský súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nemal k dispozícii jej písomné odôvodnenie, ktoré bolo krajskému súdu doručené až 21. februára 2013, mal pri svojom rozhodovaní k dispozícii všetky argumenty, ktoré v ňom boli (následne) uvedené. Toto zistenie je pre ústavný súd rozhodujúce z hľadiska uplatňovania materiálneho prístupu k ochrane základných práv a slobôd a posudzovania tejto časti sťažnosti sťažovateľa.

Podľa názoru ústavného súdu namietaný postup krajského súdu v konečnom dôsledku nemohol mať z materiálneho hľadiska za následok neprípustný zásah do ústavou garantovaných práv sťažovateľa, keďže v písomnom odôvodnení sťažnosti nebola obsiahnutá žiadna skutočnosť, ktorá nebola krajskému súdu známa z obsahu príslušného spisu a ktorá by mohla prípadne založiť relevantné dôvody na iné rozhodnutie o jeho sťažnosti, t. j. uvedené procesné pochybenie krajského súdu v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemalo ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávnu intenzitu (podobne napr. IV. ÚS 362/09 a IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd preto s poukazom na zistené skutočnosti považuje sťažovateľom namietaný postup krajského súdu za zlučiteľný s požiadavkami vyplývajúcimi z obsahu jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Na základe uvedených čiastkových záverov ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti nie je dôvodná, a preto jej v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým sa porušilo základné právo alebo sloboda, ak to pripúšťa povaha tohto iného zásahu.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Vychádzajúc z čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 5 Tos 18/2013-639 z 12. februára 2013 (bod 2 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd má vedomosť, že po tom, ako nálezom sp. zn. I. ÚS 47/2013 z 5. júna 2013 zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 36/2012 z 11. septembra 2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, krajský súd 17. septembra 2013 rozhodol o prepustení sťažovateľa

z väzby a sťažovateľ bol následne vyhostený na Ukrajinu. Z tohto dôvodu neprichádza do úvahy, aby ústavný súd vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. V súčasnosti už nie je možné skúmať dôvodnosť trvania väzby sťažovateľa so spätnou účinnosťou, teda za dobu minulú (II. ÚS 116/2011).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiada, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 € vzhľadom na intenzitu zásahu do jeho práv s odôvodnením, že je potrebné prihliadať na celkovú dobu dosiaľ vykonanej väzby v konaniach vedených proti nemu.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 47/2013 z 5. júna 2013 nevyhovel návrhu sťažovateľa na priznanie finančného zadosťučinenia s odôvodnením, že nie je účelné ani vhodné, keďže vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv a priznanie náhrady trov konania považoval v okolnostiach danej veci za dostačujúce. Vzhľadom na to, že sťažovateľ bol následne prepustený z väzby uznesením krajského súdu, čím bola dovŕšená náprava namietaného porušenia jeho práv, ústavný súd konštatuje, že v danom prípade bude dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa vyslovenie porušenia ním označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru a zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj priznanie úhrady trov konania. Ústavný súd nevidí dôvod ani v tejto veci rozhodnúť inak, ako rozhodol vo veci sp. zn. I. ÚS 47/2013.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

V súlade s § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom Advokátskou kanceláriou Kubicová, Benkóczki, Baláž – advokáti, s. r. o., ktorá je podľa predloženého osvedčenia platcom dane z pridanej hodnoty. Sťažovateľ sa domáhal úhrady trov konania za dva úkony právnej služby v celkovej sume 331,12 €. Uplatnená čiastka zodpovedá vyčísleniu podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 30. júna 2013, a preto ústavný súd priznal úhradu trov konania v uplatnenej sume (bod 3 výroku toho nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poplatku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2014